

[Kirkegaard.]

keligheder, da loven i sin tid blev gennemført — det var jo noget nyt; men nu, da vi har haft lejlighed til at se, hvordan dette udviklingsarbejde administreres, har jeg svært ved at forstå, at modstanden oprettholdes. Egnsudviklingsrådet skal ikke dirigere — det er ingens mening — men det skal hjælpe til med vejledning og assistance, når en industrivirksomhed kan få en fornuftig basis et eller andet sted ude i landdistrikterne. Jo flere industrivirksomheder, vi får — og det går jo hurtigt i øjeblikket — jo mere nødvendigt tror jeg det er, at en del placeres ude i landdistrikterne, borte fra København.

Sammen går venstre og de konservative imod ændringsforslag nr. 701, der bemyndiger finansministeren til ekstraordinært at afbetale de omtalte 250 mill. kr. på statsgælden. Nu er det jo ikke sikkert, at denne bemyndigelse er nødvendig — det skal jeg gerne indrømme — for finansministeren har jo haft en ganske tilsvarende bemyndigelse gældende for indeværende finansår, men han har undladt at bruge den. Da finansministeren imidlertid under et samråd i finansudvalget har givet udtryk for, at han heller ikke for det kommende år agter at bruge bemyndigelsen uden først at have forhandlet med nationalbanken derom, vil jeg anbefale tingets medlemmer at stemme for dette ændringsforslag.

Sluttelig skal jeg anbefale tingets medlemmer at stemme for de ændringsforslag, der er tiltrådt enten af hele udvalget — og det er jo de allerfleste, sådan som jeg har nævnt — og for de ændringsforslag, der er tiltrådt af et flertal, og at stemme imod de ændringsforslag, der er stillet af forskellige mindretal.

Skræppenborg-Nielsen: Som det fremgår af de betænkninger, der er omdelt i det høje ting under behandlingen af forslaget til finanslov for finansåret 1. april 1961-31. marts 1962, har jeg på mit partis vegne i finansudvalget stillet en række ændringsforslag til finanslovsforslaget og sideløbende hermed tilkendegivet, at mit parti vedrørende visse bevillinger dels vil stemme imod, dels hverken vil stemme for eller imod, men vil undlade at stemme.

Jeg skal her ved lovforslagets tredje og

sidste behandling nærmere motivere, hvorfor vor stilling er, som den er. Vedrørende ændringsforslag nr. 12 og 13 til § 1, stillet af den højtærede finansminister, ændringsforslag, der omhandler lempelse i reglerne for opgørelse af lagre af varer m. m. og afskrivning på visse varepartier samt forskudsafskrivning på udelukkende erhvervsmæssigt benyttede maskiner, inventar og lignende driftsmidler, vil vi stemme imod, fordi det forekommer os urimeligt at give disse skattefrie afskrivninger på lønmodtagernes bekostning.

Om ændringsforslagene nr. 193 til og med nr. 205 til § 13, stillet af den højtærede indenrigsminister, ændringsforslag omhændende regulering af de foreslåede bevillinger til civilforsvarskorpset og andre civilforsvarsforanstaltninger, skal jeg sige, at mit parti egentlig var sindet at ville stemme imod disse bevillinger, fordi vi ikke har alt for stor tillid til, at det, man kalder civilforsvaret i dette land — et civilforsvar, der koster en masse penge — er ret meget værd, når og hvis den krig, vi alle frygter mere end noget andet, skulle bryde ud. Lad mig her tilføje, at jeg tror, at den fjernsynsudsendelse, vi forleden aften havde lejlighed til at se — en fjernsynsudsendelse, der var betitlet „Kortene på bordet“, og hvis hensigt det var at overbevise befolkningen om, at selv i tilfælde af atombombangreb på Danmark var civilforsvaret i stand til at hjælpe — hos de mange, der så den, har fået den modsatte virkning af, hvad der var udsendelsens formål, og bevirket, at endnu flere end tør er højst skeptiske over for, hvad et civilforsvar i det hele taget er i stand til at værne om, beskytte og redde i en moderne krig, en moderne krig, der under alle omstændigheder vil få en noget anden og betydelig værre karakter end det, billedet på skærmen gav udtryk for. I udsendelsen forekom et tænkt atombombangreb på Hamborg, der for visse dele af Danmark — og her var vindretningen afgørende — kunne få uheldige følger, specielt hvad angik radioaktivt nedfald, der fulgte med vinden efter bombens sprængning. Det råd, den nævnte fjernsynsudsendelse i det tænkte tilfælde gav befolkningen i de områder, hvor radioaktivt nedfald kunne befrygtes, var bl. a. at gå i kælderen og spise konserver. Men der blev ikke sagt noget om, hvor